

snarest været i Aftagende; og det hævede ham just ikke i hendes Øjne, at han nu var gaaet hen og havde forelsket sig i en Bondepige. Hun syntes, der var noget saa ynkverdigt ved denne alt beherskende Tilbøjelighed for det smaa, det uudviklede, det barnlige og enfoldige.

Alligevel var det, som om der ved denne Begivenhed var slukket endnu et Lys i hendes Tilværelse; som om der var bleven endnu et nyt tomt Rum inden i hende. Hun følte, at hun havde mistet en Omgangsven, der paa en Maade var hendes eneste. Men — hvad værre var — hun havde mistet en forstaaende Lidelsesfælle i denne Ørken af Ensomhed og Melankoli ... Var det mere?

Hun saa' hen til sin gamle Ven „Methusalem“ — Papegøjen — der sad i en Ring uden for sit Bur og pudsede sine grønne Brystfjer. Herregud, saa var de altsaa igen ene to! Naa, hun kunde for den Sags Skyld tænke sig et langt tristere Selskab og skulde ikke misunde Kapellanen hans nye Venner. Hun for sit Vedkommende havde nu aldrig kunnet indse, at et saadant lille Dyrs mennekelige Plapren ikke var nok saa underholdende som den dyriske Grynten, Brummen og Gøen, hvoraf en Bondes Tale hovedsagelig bestod. Og